

Abstrakt

Tato práce sleduje ústavněprávní vývoj německého sjednocení v letech 1989-1994. Jejím cílem je představení ústavněprávního diskursu doprovázejícího německé sjednocení jako rozhodujícího prvku ústavního pořádku Spolkové republiky Německo. Tento diskurs, do kterého se zapojila i většinová společnost, byl velmi obsáhlý. Svým působením na jednotlivá rozhodnutí napomáhal, zejména v prvních letech po sjednocení, ukotvit platnost Základního zákona.

Z důvodu lepší orientace v problematice německého sjednocení je první kapitola věnována shrnutí průběhu rozdělení Německa a vzniku dvou německých republik. Práce se poté zaměřuje na revoluční vývoj v NDR v roce 1989, který byl počátkem hlavní části ústavněprávního diskursu sjednocení. Následující kapitola se zabývá průběhem sjednocení a formováním jeho reálných obrysů se zaměřením na jednotlivé dohody, které k němu vedly. Předposlední část práce se věnuje hledání nového ústavního pořádku. Vliv diskursu se potvrzuje především v závěrečné části práce, která popisuje činnost Společné ústavní komise.

Proběhnuvší diskurs se zrcadlil v práci komise a ovlivnil tak její závěrečnou zprávu, ve které byly zveřejněny návrhy ústavních změn. Novelizace Základního zákona, které na základě její činnosti proběhly, lze označit za velmi konzervativní a neměnicí charakter ústavy. Ústavněprávní diskurs tak umožnil zachování Základního zákona jako ústavy Spolkové republiky Německo.